

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **A. I.**, státní příslušnost Ukrajina, zastoupený Mgr. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Sevastopolská 378/16, Praha 10 – Vršovice, proti žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016, č. j. CPR-25483-5/ČJ-2016-930310-V234, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. 4. 2017, č. j. 2 A 102/2016 – 37,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Ustanovenému zástupci žalobce advokátu Mgr. Jakubu Backovi **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8228,-Kč. Tato částka bude jmenovanému vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení žalobce nese stát.

Odůvodnění

[1] Včas podanou kasační stížností napadl žalobce v záhlaví uvedený rozsudek Městského soudu v Praze, jímž byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 11. 2016. Tímto rozhodnutím bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy ze dne 26. 9. 2016, kterým bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písmeno b), bod 9 a podle § 119 odst. 1 písmeno c), bod 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen zákon o pobytu cizinců) uloženo

správní vyhoštění, a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na dva roky.

[2] Při posouzení věci vycházel soud z následujícího skutkového stavu. Dne 26. 8. 2016 byla Policií České republiky prováděna pobytová kontrola v restauračním zařízení X, při které si všimla cizince (žalobce) a rozhodla se ho zkontrolovat. Vyzvala ho proto k předložení cestovního dokladu, na což on odpověděl, že cestovní doklad si ponechal v přední části restaurace u baru. Policie mu proto umožnila pro cestovní doklad dojít. U baru byl velký počet hostů, čehož žalobce využil a před hlídkou začal utíkat. Hlídka policie ho začala pronásledovat, do pronásledování se zapojily i další hlídky. Žalobci se podařilo vběhnout do ulice X a dále do prostoru, kde se nachází větší množství křovin, které není osvětleno a v němž se snažil ukrýt. Byl však vypátrán a policejní hlídkou zadržen. Byl opětovně vyzván k předložení dokladu totožnosti. Na to žalobce uvedl, že žádný cestovní doklad nemá, že je občanem Ukrajiny a před hlídkou utíkal ze strachu, že nemá na území platný pobyt.

[3] S ohledem na tyto skutečnosti pak došlo k jeho zajištění dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky. Dále bylo zjištěno, že rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. 2. 2015, č.j. KRPA-41598-17/ČJ-2015-000022 bylo žalobci uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a zároveň stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce 1 roku.

[4] Dne 27. 8. 2016 pak žalobci bylo oznámeno zahájení správního řízení ve věci správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne s ním byl sepsán protokol o výslechu účastníka správního řízení, ve kterém po seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, a poté, co mu byla dána možnost se k těmto podkladům vyjádřit, uvedl, že na území České republiky přicestoval dne 26. 8. 2016 na návštěvu svého bratra. Cestovní doklad ani vízum opravňujícího ke vstupu na území České republiky nemá. Je ženatý, celá jeho rodina bydlí v obci X v X oblasti na Ukrajině, kde obývá rodinný dům a kam má možnost se vrátit. Žádná překážka mu ve vycestování z území České republiky nebrání. Žalobce prohlásil, že v případě správního vyhoštění území České republiky dobrovolně opustí. Jediný problém, který na Ukrajině měl, byla obava, že bude odveden do armády, čehož se bojí, neboť na Ukrajině je válka.

[5] Dle závazného stanoviska vydaného Ministerstvem vnitra, odborem azylové a migrační politiky dne 28. 8. 2016 je vycestování žalobce do místa jeho bydliště na Ukrajině v obci X možné, neboť neexistují žádné důvody znemožňující mu vycestování dle § 179 zákona o pobytu cizinců. Skutečnosti sdělené žalobcem během správního řízení pak posoudil na pozadí informací o zemi Ukrajině, které si pořídil a které jsou v této zprávě na čl. 2 uvedeny. Uzavřel tedy, že žalobci nehrozí uložení či vykonání trestu smrti, zároveň žalobce neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by bylo možno dovodit, že by mu v případě návratu do vlasti hrozilo mučení nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Jeho tvrzení ohrožení v souvislosti s nutností nástupu vojenské služby tak nepovažoval za relevantní, neboť branná povinnost patří k základním státoobčanským povinnostem. Povolání k výkonu vojenské služby proto nelze samo o sobě považovat za pronásledování

nebo persekuci, byť by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích v ozbrojeném konfliktu.

[6] Po zhodnocení výše uvedených skutečností dospěl Městský soud v Praze k závěru, že žalovaný se ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi a jeho rozhodnutí je zákonné. Podle názoru Městského soudu v Praze žalobce tím, že vstoupil na území České republiky bez cestovního dokladu a zároveň nerespektoval rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. 2. 2015, kterým mu bylo uloženo jednak správní vyhoštění, jednak stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU v délce jednoho roku, opakovaně porušil zákon o pobytu cizinců. Žalobce území členských států EU neopustil, ale navrátil se na území České republiky za účelem návštěvy bratra. Proto žalovaný nikterak nepochybil, pokud za toto opakované porušení právního předpisu mu vedle správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu cizinců uložil i správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 téhož zákona.

[7] Kasační stížnost podal žalobce (dále jen stěžovatel) z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písmeno a) s. ř. s., tedy pro nesprávné posouzení právní otázky. Konkrétně namítal, že soud nesprávně posoudil naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písmeno b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. Dle názoru stěžovatele je zcela mimo pravomoc policejních orgánů posuzovat to, zda vstup vyhoštěného cizince na území jiného členského státu Evropské unie po vykonatelnosti rozhodnutí o správním vyhoštění je protiprávním jednáním či nikoliv, a to bez ohledu na skutečnost, že samotný výrok správního rozhodnutí vstup vyhošťované osoby na území Evropské unie přímo zakazuje. Podobně jako v případě rozhodování o vině a trestu za trestné činy je policejní orgán povinen respektovat svoji místní a osobní příslušnost a nemůže v žádném případě posuzovat protiprávnost jednání spáchaného cizincem na území jiného státu, pokud eventuálně takové jednání není zaměřeno proti českým zájmům nebo s sebou nese následky na území České republiky.

[8] Vedle toho nelze odhlédnout od skutečnosti, že samotný zákaz vstupu na území Evropské unie, jenž je součástí českého rozhodnutí o správním vyhoštění, ještě sám o sobě nemá nutný následek v podobě ilegality pobytu na území jiného členského státu Evropské unie. Bez dalšího tak žalovaný nemohl vyloučit, že stěžovatel v době svého pobytu na území Polska disponoval oprávněním k pobytu právě zde, toto oprávnění nemuselo samo o sobě zaniknout vykonatelností českého rozhodnutí o správním vyhoštění.

[9] I s ohledem na to, že oprávněnost pobytu stěžovatele na území jiného státu je otázkou, kterou může žalovaný posuzovat jen velice obtížně a fakticky k tomu ani neexistuje důvod, je závěr soudu o tom, že ilegální pobyt na území Polska může naplnit skutkovou podstatu ustanovení § 119 odst. 1 písmeno b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců, nesprávný a rozsudek trpí vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl, aby byl rozsudek Městského soudu v Praze zrušen.

[10] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu uplatněného stížnostního bodu a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[11] Mezi účastníky nebyl sporný skutkový stav, Nejvyšší správní soud tedy při svém rozhodování vycházel ze stavu výše popsaného. Spornou byla pouze právní otázka naplnění důvodu správního vyhoštění uvedeného v ustanovení § 119 odst. 1 písmeno b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí následující.

[12] Podle uvedeného ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, porušuje-li cizinec opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí.

[13] Z obsahu správního spisu je zřejmé, že stěžovatel byl z České republiky v minulosti již jednou vyhoštěn, a to rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy ze dne 2. 2. 2015. Důvodem správního vyhoštění byla skutečnost, že pobýval na území České republiky bez víza, aniž k tomu byl oprávněn, šlo tedy o důvod uvedený v § 119 odst. 1 písmeno c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Jak vyplývá z odůvodnění napadeného správního rozhodnutí (třetí odstavec na čl. 4), naplnění podmínek stanovených v § 119 odst. 1 písmeno b) bodu 9 zákona o pobytu cizinců spatřoval nyní žalovaný v tom, že stěžovatel právní předpisy ohledně vstupu na území České republiky porušil opakovaně (opět zde pobýval bez jakéhokoliv pobytového oprávnění, navíc bez cestovního dokladu), nikoliv v tom, že by ilegálně pobýval na území Polska. Správní vyhoštění proto považoval za opatření přiměřené porušení stanovené povinnosti. Taktéž napadený rozsudek Městského soudu v Praze stojí primárně na tom, že se stěžovatel dopustil opakovaného porušení zákona o pobytu cizinců, byť je zde poněkud nadbytečně uvedena i pasáž, v níž se soud zabýval též otázkou, zda stěžovatel předchozí rozhodnutí o správním vyhoštění vycestováním do Polska vůbec respektoval. Odpověď na tuto otázku (ať už by měl soud pravdu nebo ne) však na posouzení zákonnosti správního rozhodnutí nemá žádný vliv.

[14] Je tak zjevné, že námitky a právní argumentace uplatněné stěžovatelem se zcela míjejí s důvody, na nichž své rozhodnutí postavil žalovaný, a jen okrajově a bez významu pro posouzení věci se dotýkají rozhodovacích důvodů uvedených v napadeném rozsudku.

[15] Vzhledem k tomu, že rozhodnou skutečnost opakovaného porušení právních předpisů, které spočívalo v tom, že stěžovatel dvakrát pobýval na území České republiky bez příslušného pobytového oprávnění a v druhém případě též bez cestovního dokladu, stěžovatel nijak nezpochybnil, přičemž námitky jím uplatněné nesměřují k meritu věci, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační důvod podle § 103 odst. 1 písmeno a) s. ř. s. není dán. Kasační stížnost proto podle § 110 odst. 1, *in fine*, s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

[16] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení ze zákona, žalovaný ve věci byl úspěšný, nevznikly mu však náklady přesahující běžný rámec jeho úřední činnosti. Nejvyšší správní soud s ohledem na tyto skutečnosti nepřiznal náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.).

[17] Ustanovený zástupce stěžovatele advokát Mgr. Jakub Backa učinil ve věci dva hlavní úkony právní služby (porada s klientem a sepis kasační stížnosti), Nejvyšší správní soud mu proto podle § 7, § 9 odst. 4 písmeno d) a § 11 odst. 1 písmeno c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. přiznal odměnu za zastupování v celkové výši 6200,-Kč, k níž náleží podle § 13 odst. 3 citované vyhlášky též náhrada hotových výdajů v celkové výši 600,-Kč. Vzhledem k tomu, že jmenovaný je plátcem DPH, byla s ohledem na ustanovení § 57 odst. 2 s. ř. s. úhrnná částka 6800,-Kč navýšena o 21%, takže celkově bylo přiznáno k úhradě 8228,-Kč. Uvedená částka bude zástupci stěžovatele vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku. Náklady zastoupení stěžovatele nese podle § 60 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** přípustné opravné prostředky (§ 53 odst. 3 s. ř. s.)

V Brně dne 20. září 2017

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu